

IBDIS

We know
books

Autor: Oliver Bottini

Originaltitel: *Der Tod in den stillen Winkeln des Lebens*

Erste Auflage 2017

Copyright © 2017 DuMont Buchverlag, Köln

Alle Rechte sind dem Autor weltweit vorbehalten.

www.dumont-buchverlag.de

Credit foto copertă: © Piotr Krzeslak/Shutterstock.com

© 2023 by Editura Lebăda Neagră
pentru prezenta ediție în limba română

Această carte este protejată de legile copyrightului. Reproducerea, multiplicarea, punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră

Iași, Str. Plopii fără Soț, nr. 45, 700273

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOTTINI, OLIVER

Moartea în ungherele liniștite ale vieții: roman polițist / Oliver Bottini;
trad. din lb. germană de Andreea Scrumeda. - Iași: Lebăda Neagră, 2023

ISBN 978-606-9623-57-2

I. Scrumeda, Andreea (trad.)

821.112.2

OLIVER BOTTINI

MOARTEA ÎN UNGHERELE LINIȘTITE ALE VIEȚII

ROMAN POLIȚIST

Traducere din limba germană
de **Andreea Scrumeda**

Lebăda Neagră
Iași, 2023

WINTER, MICHAEL („Maik”) originar din Prenzlin, prieten din tinerețe cu Jörg Marthen, prieten pentru mult timp cu Anett Bendik, în 2011, a luat viața de la început ca manager de întreprindere la JM Romania

Cuprins

2011	9
2014	19
<u>I</u>	
Pentru totdeauna	21
<u>II</u>	
Cealaltă viață	231
Șase săptămâni mai târziu	443
<i>Mulțumiri</i>	459
<i>Indice de nume</i>	461

Mecklenburg-Vorpommern¹

7/8 aprilie 2011

Își petrecură noaptea de vineri în casa din Prenzlin și porniră la drum înainte de prânz, cu toată rezistența copiilor, care iubeau casa și găseau că Danemarca este aiurea.

— Dar n-ați mai fost în Danemarca, spuse Winter.

— Pentru că ni se pare aiurea, ripostă Emmy.

— Dar nu-i decât un weekend.

— Și dacă murim de plictiseală în Danemarca? întrebă Leon.

Pe autostradă se mai înviorară, nu mai era vorba de moarte, Winter le amintise de promisiunile lui pentru Blâvand. Jucau jocul lor preferat, „Ghicește cântărețul”.

— *On the Floor*, spuse Emmy și începu să cânte, iar Leon strigă:

— Jennifer Lopez cu Pitbull, apoi i se alătură cu vocea ridicată.

Ca întotdeauna, Winter avea probleme cu înțelegerea textului, nu puteai avea mari așteptări după doi ani de engleză la școală în anii '80, cu o profesoară care nu ieșise niciodată din Güstrow. Privi în oglinda retrovizoare și zâmbi

1. Mecklenburg – Pomerania Occidentală (Pomerania Inferioară), land federal situat în nord-estul Germaniei, pe coasta de sud a Mării Baltice (n.r.).

fară să vrea. Capul lui Emmy, legănându-se ușor, cu gura încă neobișnuită cu aparatul dentar, cu privirea ațintită în depărtare prin geamul lateral. Bănuie că se gândește la caii pe care el i-i promisese, caii de pe plaja din Blâvand. Încă nu știa de unde va face rost de ei.

Promite-mi ceva pentru Danemarca, tată.

Ce anume?

Nu știu, ceva grozav.

Și mie, tată!

Lui Leon îi promisese o cursă de quaduri¹ pe dune, tată contra fiu plus revanșă. Winter n-avea idee dacă în Blâvand existau quaduri. Sau dacă un copil de nouă ani avea voie să meargă cu un quad.

Probabil că dune existau.

„Deci cai și quaduri în nisipul din Blâvand”, se gândi el cu satisfacție. Mai făcuse posibile niște lucruri imposibile.

— La la la, la la, cântau copiii, măcar atât înțelegea.

O rafală de vânt izbi mașina, venise brusc furtuna prognozată pentru Mecklenburg și, odată cu ea, presiunea. Forța vântului: 10, nord-est, nivelul de adrenalină creștea întotdeauna când venea furtuna. În tinerețe, Winter fusese adesea pe câmp, salvând ce se mai putea salva atunci când furtunile se dezlănțuiau peste terenuri.

Claudia îi atinse brațul cu vârful degetelor.

— Te rog, condu mai încet!

— Nu, *mai repede*, spuse Emmy. Suntem pe autostradă.

— Mult mai repede, strigă Leon.

— Cântați mai departe, spuse Winter în timp ce încetinea.

1. Tip de ATV (n.r.).

Ieșiră de pe parcela de pădure în câmpul dezgolit. Vântul izbea și mugea, copiii cântau din nou.

Ca și respectul pentru furtuni, și promisiunile erau adânc înrădăcinate în trecut. Altă viață, altă țară. Altă femeie... Uneori viața și femeia zăcuseră ca încremenite sub un cer cenușiu. Promisiunile lui Winter fuseseră niște încercări palide de a imita lumina. *Da, Roma ar fi grozavă. Promite-mi că într-o bună zi voi ajunge la Roma... Că într-o bună zi voi putea porni la drum și nu va mai trebui să rămân pe loc, decât dacă vreau asta, și bineînțeles că vii și tu cu mine.*

Promit, Anett.

Într-o zi, el rămăsese pe loc. Anett nu.

Următoarea rafală, el viră în sens opus și menținu Citroën-ul pe mijlocul benzii.

— Pitbull-ul lui Jennifer Lopez poate cânta? întrebă Claudia.

Leon izbucni în râs, Emmy făcu o grimasă aproape dezgustată. Emmy și mama ei, asta era o mare problemă de la o vreme. Winter o cuprinse cu privirea pe Claudia. Obrajii încordați și palizi, multe riduri noi sub ochii îngustați, gura strânsă sfidător. El știa că ea se luptă cu ea însăși, luptând pentru familie în haosul sentimentelor ei. Pentru el. Ea se îndrăgostise de cineva de la birou. Dintr-o dată, totul fusese pus în joc.

„Atunci pleacă”, fusese tentat uneori să spună.

Nu voia ca ea să plece.

Și Emmy simțea asta. La unsprezece ani, înțelegea tot.

— De ce este așa de comic? întrebă el.

Leon explică îngăduitor. Pitbull era un rapper.

— Micha?

Claudia arăta înainte și el se concentrează din nou asupra drumului. Vizibilitatea se deteriorase. În fața lor, rafalele purtau trombele de praf peste carosabil. Particulele minuscule răpăiau pe partea lui. Văzu luminile de frână aprinzându-se și încetini brusc la optzeci. Leon se lamentă teatral, apoi râse, cu o undă de spaimă în ton. Winter trecu pe banda stângă. În oglinda retrovizoare se vedea faza lungă, claxonul era înăbușit. Acceleră.

— Și de ce-l cheamă Pitbull? întrebă el.

Claudia ridică din nou mâna și spuse ceva, cuvintele fură înăbușite de urlatul brusc al furtunii. La două sau trei sute de metri în fața lor, înainta pe autostradă un nor de culoarea nisipului, cât o casă, iar Winter se gândi că cel mai bine ar fi să oprească, dar nu era posibil să oprească pe autostradă. Apoi se pomeniră deja în centrul norului, înconjurați de nisipul învolburat, geamurile erau acoperite cu nisip, el nu mai vedea nici măcar botul mașinii, ci doar niște lumini roșii de care ei se apropiau foarte repede.

O auzi pe Claudia țipând când el apăsa prea târziu pedala de frână, se izbiră de mașina din fața lor. Airbagurile se declanșară, izbind cu zgomot, o lovitură violentă în piept și în față, gâfâi amețit, în timp ce privea airbagul care se dezumfla, ceea ce, în mod ciudat, avu un efect calmant, „totul e bine”, gândi el, „vezi, totul a trecut...”

Timp de câteva secunde nu reuși să se miște. Respirând precipitat, se uită fix la parbrizul spart, prin fisurile căruia nisipul intra învolburat în mașină, unde se amesteca cu pudră albă de talc de la airbaguri. Prin parbriz, vizibilitatea era sub cinci metri.

Apărură mai mulți oameni, alergând spre acostament.

În cele din urmă, reuși să-și desfacă centura și să se întoarcă pe-o parte. O privire rapidă în spate, copiii păreau nevătămați. Claudia era prăbușită, ținându-și antebrațul cu mâna cealaltă. Winter se sili să se liniștească, îi deschise catarama de la centura de siguranță și o ajută să se lase pe spate cu grijă, antebrațul era sigur fracturat. Ea era de o paloare cadaverică, nu pronunță niciun cuvânt, doar încuviință din cap, în semn că totul este în regulă, aproape, iar el își reprimă teama și durerile din piept și dădu din cap, la rândul-i, „totul este în regulă și la mine.”

Se întoarse spre copii. Emmy ședea dreaptă, cu mâinile peste urechi, cu ochii închiși, din nas îi curgea puțin sânge. La geamul din partea ei flutura airbagul lateral. Deodată clătină din cap, scâncind, șocul venea cu întârziere.

Leon își freca piciorul, plângând încetșor.

— Totul e în regulă? întrebă Winter gâfâind.

Emmy deschise ochii, părând complet confuză, de parcă s-ar fi trezit după zile întregi de somn. Începu să țipe și el o văzu căutând cu mâna mânerul portierei. „Numai să nu iasă din mașină”, gândi el și strigă:

— Emmy, nu te ridică!

Ea nu-i dădu atenție. În timp ce împingea portiera, un curent puternic de aer se repezi în mașină, lui Winter îi intră nisip în ochi. Auzea vocea tulburată a Claudiei, puse mâna pe umărul ei, dar acum nu mai avea timp pentru ea, țipetele lui Emmy deveneau din ce în ce mai stridente, deja scosese afară piciorul, pe jumătate, în timp ce pipăia cu amândouă mâinile catarama de la centură, și-l lovi când încercă să o oprească.

— Nu ieși, Emmy, te rog! Emmy!

Ea trăgea de centura de siguranță, încerca să se strecoare pe sub ea și Winter deschise în grabă portiera din partea lui, ieși în furtuna asurzitoare, vru să ajungă la ea, ocolind mașina. Firele de nisip îi înțepau pielea ca și cum ar fi fost sute de ace din cele mai fine, pătrunzându-i în urechi, năs și gură, și se gândi uimit că ei toți trebuie să fi intrat într-un fel de furtună de deșert, până când își dădu seama că nisipul nu vine din deșert, ci de pe câmpurile din jur, simțea gust de pământ și, oricum, știa ce gust are pământul.

Apărându-și ochii cu brațul, se lăsă împins de rafale de-a lungul mașinii, prin dreptul portierei lui Leon, ajunse în spate, trebui să se agațe pentru o clipă de șinele de pe acoperișul mașinii ca să nu fie împins mai departe. Mașina din spate se afla doar la un metru distanță, portiera pasagerului din dreapta era deschisă și înăuntru nu era nimeni. Deodată, o umbră uriașă irumpse în câmpul lui vizual, lumini puternice, muși un claxon multi-ton de la un camion. Făcu un pas înapoi, în grabă, căzu peste parapetul medianei și se izbi cu ceafa de pământ. Claxonul mugea în continuare, toate celelalte zgomote se pierdeau în el, chiar și vuietul furtunii și strigătele lui, rămânea doar claxonul, un sunet insuportabil de agresiv, care părea să treacă pe lângă el, totuși, rămânea la fel de puternic, iar el își apăsă mâinile pe urechi, până când zgomotul se întrerupse în cele din urmă, câteva secunde mai târziu, sau poate câteva minute, el pierduse noțiunea timpului. „Atâta timp cât Emmy nu cobora din mașină”, gândi el când se ridică în genunchi, „atâta timp cât cei trei rămâneau în mașină până la sosirea ajutorului, nimic nu mai contează.”

Se ridică în picioare, clătinându-se. Prin perdeaua de nisip, recunoștea mai multe mașini în fața lui, dar culorile

nu corespondeau, nu era nimic roșu acolo, nici camionul nu se mai vedea, probabil că se întorsese pe direcția greșită, poate că, fără să observe, se și îndepărtase câțiva metri.

Furtuna aproape că-i smulgea geaca, în timp ce el lupta să înainteze pe mediana îngustă. În dreapta și în stânga, zeci de mașini blocate una într-alta, deteriorate, poziționate strâmb, inclusiv roșii, dar nu și Citroënul, mai erau și camioane, camionete, toate înghesuite una într-alta, totuși, observă siluete fantomatice printre ele, altele ieșeau târâș prin geamurile mașinilor, una se urcase pe acoperișul mașinii. O apăsare pe umăr îl făcu să se clatine lateral, un bărbat căzuse din peretele de nisip, se izbise de el și fugise mai departe. Deodată, o explozie înăbușită în fața lui, se întetiră flăcările pe care vântul le împingea spre el. Siluetele se mișcau mai repede acum, iar Winter începu și el să alerge în direcția focului, când își dădu seama că aleargă bineînțeles în direcția greșită, înspre centrul coșmarului, Claudia și copiii erau în partea cealaltă ...

Se întoarse, acum avea rafalele în spate. Citroënul ar fi trebuit să se afle în stânga lui, foarte aproape de parapet, așa că se concentră pe această parte, depăși, una după alta, câte o mașină distrusă, ici și colo câte una roșie, dar nici un Citroën, atât cât se mai putea vedea, era aproape imposibil din cauza nisipului, nisipul din ochi, nisipul pe care furtuna îl purta peste mașini, nisipul care învăluia într-un galben închis tot ce se mai vedea. În spatele unui geam din apropiere, oameni abia vizibili, nu Claudia și copiii, un combi, probabil alb, poate că așteptau ajutor, la fel cum Claudia și copiii îl așteptau. Apoi, din nou ceva roșu, o camionetă, pentru numele lui Dumnezeu, unde era Citroënul, căutase treizeci sau patruzeci de metri, Citroënul parcă ar fi dispărut

de pe fața pământului sau nu mai putea fi văzut din nisip. Acum, încă un camion defect, cu cabina șoferului suspendată oblic deasupra, ca un cal galben închis care cabra, furios, un cal din Blăvand, se gândi el și simți brusc că nu mai poate merge mai departe, că trebuie să rămână aici cu calul furios, ca și cum n-ar mai exista nici vreun Înainte, nici vreun Altundeva.

Epuizat, se lăsă jos pe mediană și se ghemui cu spatele la parapet, care vibra sub rafalele puternice, privind în jos, știind că mâniosul cal se afla și va rămâne acolo, mult deasupra lui, sfidând furtuna. Fără vreo legătură, se gândi la casa din Prenzlín, nu se mai putea gândi la altceva, de parcă nu ar fi existat niciodată altceva decât casa. Dacă ar fi rămas toți acolo în acest weekend, ca în atâtea alte weekenduri, copiilor le plăcea, ungherele și fridele liniștite, mirosurile străine și străvechi, podelele netede din lemn, istoriile de demult pe care le povestea pentru ei în timpul weekendurilor petrecute în casă, uneori o mai strecura și pe Anett în aceste istorii, aceasta este sora lui Jörg, pe care l-am vizitat în România, vă mai amintiți, și Anett a fost peste tot prin lume, preferabil la Roma, doar acasă n-a mai fost, sigur a fost și în Danemarca...

„Nu vrem să mergem în Danemarca”, spunea Emmy, iar Leon spunea, „pentru că am putea muri acolo”, iar Winter spunea: „atunci nu mergem acolo, întoarcem mașina și revenim la casă, rămânem acolo cât vrem”, și Leon striga: „pentru totdeauna”, iar Winter încuviință din cap și gândi: „pentru totdeauna”, și începu să plângă, acum știa că este pentru totdeauna. Aici și azi a fost pentru totdeauna.

2014

LBRIS

We know
books

I

PENTRU TOTDEAUNA

1

*Timișoara,
capitala județului Timiș,
România
Sfârșitul lui septembrie 2014*

Ca aproape în fiecare dimineață de la transferul lui la Serviciul Criminalistic Timișoara, în urmă cu cincisprezece ani, și astăzi, la ora șapte, Ioan Cozma stătea pe verandă, cu o ceașcă de cafea într-o mână, o țigară în cealaltă și privea plin de compasiune spre Bega, care trecea, dincolo de stradă, la doar zece metri distanță de casa lui. Un râu care nu se mai putea numi râu, ci doar un canal, cel puțin pe niște lungi întinderi din cei două sute cincizeci de kilometri ai săi, deoarece, la începutul secolului al XVIII-lea, un funcționar imperial cu un nume ridicol și o perucă ridicolă decretase că trebuia ca mlaștinile să fie drenate. Direcția naturală a Begăi fusese corectată, un râu mândru devenise canal, iar mlaștinile de pe ambele părți ale graniței româno-sârbe au devenit Câmpia Banatului, teren arabil de cea mai înaltă calitate, după cum se spunea.

Un investitor italian plătise recent cincizeci de mii de euro pe fiecare hectar din acest teren arabil. Cozma habar n-avea cât de mare este un hectar. Nu era cătuși de puțin interesat de agricultură. Dar îl cunoștea pe Liviu, realizatorul de radio, și îi plăcea să-l asculte. Cu ani de zile în urmă

i-o cedase lui Liviu, uşurat, pe cea de-a doua soţie a lui, care, ca şi prima, fusese o greşală cumplită. Cozma şi femeile – o mică tragedie. Nici măcar acum, la cincizeci şi trei de ani, încă nu ştia ce femei i se potrivesc şi ce femei trebuie să evite.

Aruncă chiştocul de ţigară în străduţă, peste făşia de iarbă, şi se întoarse în casă. Bega i se potrivea. Viaţa îl corectase şi pe el, faptele necontrolate şi furioase din anii trecuţi erau acum acoperite de beton, mlaştinile periculoase se zvântaseră. La fel ca Bega, Ioan Cozma se lăsa în voia sortii, cu un fatalism obosit.

Femeilor nu le plăcea asta.

Dar el, dimpotrivă, prefera să fie așa. Să nu mai atragă atenția. Să nu mai riște nimic. Să nu mai investigheze. Să nu mai facă politică. „Să navigheze sub radar”, așa cum obișnuia să spună Cipu, cel mai vârstnic *comisar* din Timișoara: „Îi lăsăm pe ceilalți să intre în belele, noi navigăm sub radar.”

— *Cincizeci de mii!* se auzi tare din bucătărie vocea indignată a lui Liviu. *De cincisprezece ori prețul mediu pe hectar! În 2005, hectarul încă mai costa patru sute de euro! Nu-i de mirare că țăraniii noștri vând atunci când străinii le flutură un cec prin față!*

Cozma trecu în bucătărie prin coridorul grotesc de larg pentru casa înghesuită. Liviu devenea din ce în ce mai radical și pățimaș în remarcile lui venite de pe frigider. În vocea lui se auzea disperarea tot mai mare. El căuta provocarea, catastrofa. De parcă cea de-a doua fostă soție a lui Cozma l-ar fi adus și pe el, treptat, la capătul puterilor.

Nu vă va fi ușor, spusese Cozma la începutul anului 2008. *Este foarte pretențioasă. O casă mică pe Bega cu două camere*

și vedere spre un siloz de beton nu-i este suficientă. Trebuie mai mult. Din ce în ce mai mult.

Am mai mult, răspunsese Liviu. *Vă mulțumesc pentru atitudinea rezonabilă, domnule Cozma.*

Sunați-mă dacă aveți nevoie de un sfat.

— Tu știi cât de mare este un hectar, tată?

Cozma puse ceașca și farfuria în chiuvetă și se întoarse spre masă. Își trecu mâna dreaptă peste mușama ca să strângă firimiturile de pâine în stânga. La radio cântau acum cei de la Bere Gratis. De săptămâni întregi, Liviu punea aproape exclusiv pop românesc, ca un semn oficial de protest împotriva globalizării și a uniformizării culturale aferente, în realitate împotriva erodării identității sale de bărbat și de om, de către o înăcrită fostă Miss din îndepărtatul Vaslui, care vrusese să cucerească Vestul și ajunsese doar la Timișoara, unde se închidea vestul României.

— *Dar acum o veste bună!* strigă Liviu. *Prietenii noștri de la Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului nu pot fi opriți! După Alexandru Vișinescu, și alți criminali ai dictaturii urmează să fie inculpați pentru crimele lor...*

Cozma opri radioul, își luă geaca din cuierul aflat pe hol și ieși din casă. O ultimă privire spre Bega în această dimineață, de parcă s-ar fi încurajat reciproc pentru tot ce ar putea urma. Pe Opel-ul Kadett, cândva alb, zăceau primele frunze galbene de toamnă. Strânse frunzele de pe parbriz, apoi se urcă în mașină, iritat ca întotdeauna de faptul că tapițeria încă păstra mirosul țigărilor mentolate ale celei de-a doua soții. Din nou vocea lui Liviu, Cozma îl redusese la tăcere.

— Vezi tu, tată, murmură el, cu mâinile deja pe volan, în timp ce motorul Diesel se tura cu reticență, nu știam

că ei îi prind pe toți, indiferent dacă sunt importanți sau neimportanți, oricât timp ar fi trecut. Este doar o chestiune de timp, asta este esența democrației. Democrația este o promisiune, dar, atunci când apare, doare.

Alexandru Vișinescu avea aproape nouăzeci de ani și fusese primul acuzat după o plângere a IICCMER. Un fost director de penitenciar, care ar fi maltratată deținuții politic, încât mulți dintre ei muriseră. Conform declarației Institutului, mai întâi cei vârstnici, ale căror păcate se întindeau în trecut, în anii '50 și '60, nu ar trebui să moară fără să răspundă. Abia după asta va veni rândul celor mai tineri dintre foștii „zbiri ai lui Ceaușescu”.

Cozma porni, o luă pe 591 spre centru. „Da, doar o chestiune de timp”, repetă el în minte, acum venise vremea, iar acum democrația pătrunsese în cel mai întunecat trecut al României și, ca atâtea alte lucruri, acest lucru era și bun, și rău, în același timp.

„Și la Serviciul Criminalistic se răspândise între timp democrația, nu, mai degrabă globalizarea”, gândi Cozma, urcând cu pas măsurat pe scări, deoarece liftul, o relicvă refractară a dictaturii, se bloca prea des. Majoritatea colegilor tineri erau mai ambițioși și mai umblați prin lume decât el și Cipu și ceilalți „bătrâni”. Ei nu plecau de la sediu fără laptop sau iPad și realizau lucruri incredibile cu smartphone-ul. Făceau stagii la polițiile vest-europene sau chiar americane și vorbeau engleza atât de bine, încât se presupunea că vorbesc încă trei sau chiar șase limbi străine. Câțiva învățaseră și italiana sau spaniola, deoarece compatrioții șomeri plecau în continuare să culeagă fructe la

Marea Mediterană și, ocazional, trebuia să-i urmărească un investigator din Timișoara, când încă un copil fără părinți era adunat de pe străzile orașului. Un altul rupea ceva chineză, de când cei cincizeci de mii de porci Smithfield aparțineau chinezilor. Un al treilea urma cursuri de arabă, deoarece deja de ceva vreme investitorii agricoli arabi cultivau câmpul în județul Timiș și, ca mulți alții, erau vizitați de hoții de mașini sau fructe, de obicei de prin partea locului.

Trecu pe lângă lift, care se deschise în același moment. Ieși Cipu, pași lângă el, cu respirația puțin precipitată, ca întotdeauna, de parcă el ar fi urcat scările, și mirosind puțin a alcool. Cu o disciplină de fier, el nu se atingea de băutura până la prânz, dar mirosul se cuibărise de multă vreme, de neșters, în cutele pielii lui. Fără să se privească, dădură mâna, un obicei al celor cincisprezece ani de serviciu împreună. Cozma nu era sigur dacă ar fi vrut vreodată să înceapă o singură zi de muncă fără strângerea de mână.

— Ai ascultat la radio? mormăi Cipu.

El încuviință din cap.

— Cincizeci de mii de euro pe hectar, incredibil.

— Nu asta. Cealaltă... treabă.

Cotiră spre coridorul în care dădea biroul lor.

— Cât de mare este un hectar? întrebă Cozma.

Cipu descuie ușa biroului. Ca întotdeauna, îl lăsă pe Cozma să intre înaintea lui, o obișnuință din era comunistă de care nu putea scăpa, oricât de solidă ar fi fost prietenia lor.

— Păi, o sută pe o sută de metri. Zece mii de metri pătrați.

„Desigur”, gândi Cozma, familia Rusu provenea din mici fermieri, el uitase de asta. Până la stră-străbunici, strămoșii lui Cipu cultivaseră câteva hectare de teren la nord de oraș, la Firiteaz. Pentru că fiul devenise polițist, acestea fuseseră vândute după Revoluție.

Se așeză lângă birou și contemplă geamurile murdare, încercând să-și imagineze o suprafață de o sută pe o sută de metri. Un teren de fotbal? Nu, mai degrabă un teren și jumătate de fotbal. Cincizeci de mii de euro pentru un teren și jumătate de fotbal de teren agricol...

Respinsese gândul, spuse:

— Ovidiu pleacă iar la Berlin. Nemții au fost atât de impresionați de el anul trecut, încât l-au invitat din nou.

Patru săptămâni de stagiu la Kripo¹ Berlin la sfârșitul anului 2013. Zi de zi la vânătoare de hoți de buzunare în gări și la târgurile de Crăciun. Ovidiu se întorcea uimit și rușinat. Trei sferturi dintre hoți nu erau din Germania. Două treimi dintre ei erau români, mulți adolescenți.

Ovidiu îl recunoscuse pe unul. *Victor Nica, ticălosule!* strigase el peste peronul unei stații de tramvai. *Scoate etichetele din geantă, altfel îl sun pe taică-tău să mă lase să-ți trag o mamă de bătaie.*

Trei băieți au fugit, unul căzu pe trotuar, înjurând.

— Ioan. Cipu stătea foarte aproape de el, frecându-și ochii apoși.

— Nu-ți face griji, spuse Cozma. Au ajuns abia pe la anii '50. Noi nu vom mai fi în preajmă când vor lucra la anii '80.

Cipu se opri.

1. Abreviere pentru *Kriminalpolizei*, Serviciul Criminalistic German.

— Noi?

— Tu și cu mine.

— Pentru mine să nu-ți faci griji.

El ridică din umeri, întoarse palmele în sus. Gesturile lui teatrale dezvăluiau consumul excesiv de telenovele italienești pe care le urmărea în serile singuratice. Majoritatea serilor din viața lui Cipu erau singuratice.

— În afară de asta, eu voi fi, de mult timp, conservat cu alcool. Pe de altă parte, s-ar putea ca tu să ai noroc și să mori devreme.

Cu o grimasă, Cozma deschise dosarul de pe birou și porni computerul. Unul dintre anchetatori îl rugase să verifice veridicitatea unei mărturii. Să urmărească mai întâi înregistrările, apoi să asculte cu ochii închiși, asta era specialitatea lui de când se retrăsese din prima linie și lucrase mai mult de plăcere. Acum vedea și auzea emoții și nuanțe acolo unde „tinerii” vedeau numai mișcări și auzeau numai cuvinte. Ei nu se pricepeau la emoții. La logică și fapte, da, dar emoțiile le scăpau adesea. Emoțiile nu puteau fi transpuse în cifrele zero și unu, erau prea vagi pentru fișierele Excel, erau acolo fără să fie acolo. Ele stăteau în calea succesului rapid, pentru că trebuia să spui, să ascuți și să analizezi totul cu atenție de patru-cinci ori. În bugetul și *time schedules*¹ poliției române moderne nu era loc pentru emoții și nuanțe; totuși, în acest birou lucrurile stăteau altfel.

— Cel despre care au raportat astăzi are cincizeci și cinci de ani, spuse Cipu, luând loc lângă birou. Unul de-al nostru. Din Transilvania.

1. Program, calendar (engl., în orig.).